

Sygn. I C 576/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Koczyńska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa A. (...) z/s w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powoda A. (...) z/s w W. kwotę 13 264,23 zł (trzynaście tysięcy dwieście sześćdziesiąt cztery złote dwadzieścia trzy grosze) z odsetkami : -liczonymi od kwoty 7 854.69 (siedem tysięcy osiemset pięćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) ustawowymi od dnia 23.10.2012r. do dnia 31.12.2015r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01. 2016 r. do dnia zapłaty;

- liczonymi od kwoty 5 409,54 (pięć tysięcy czterysta dziewięć złotych pięćdziesiąt cztery grosze) ustawowymi od dnia 26.02.2013r. do dnia 31.12.2015r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01. 2016 r. do dnia zapłaty;

II. nakazuje ściągnąć od pozwanej M. W. na rzecz Skarbu Państwa -Sąd Rejonowy w Ciechanowie kwotę 498 zł (czterysta dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem uzupełnienia opłaty sądowej nie uiszczonej przez powoda;

III. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powoda A. (...) z/s w W. kwotę 2 587,32 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt siedem złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 576/15

UZASADNIENIE

Powód A. (...) z siedzibą w W. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 26 lutego 2013 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. W. kwoty 13264,23 zł z odsetkami ustawowymi: liczonymi od kwoty 7854,69 zł od dnia 23 października 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 5409,54 zł od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zawarła z (...) Bank S.A. w dniu 16 kwietnia 2007 r. umowę o kartę kredytową. W 2009 r. (...) Bank S.A. został przejęty przez Bank (...) S.A. Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki została sprzedana przez Bank powodowi w drodze umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 października 2012r. Na podstawie zawartej umowy sprzedaży wierzytelności, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat zgodnie z umową łączącą pozwaną z Bankiem. Ponieważ należność w dalszym ciągu nie była spłacana, powód wniósł pozew do Sądu. Na roszczenie dochodzone pozwem składa się: należność główna w kwocie 7854,69 zł stanowiąca kwotę należną z tytułu niespłaconego kapitału zadłużenia, od której należą się odsetki od dnia następnego po dniu, w którym wierzytelność została stwierdzona w zawiadomieniu cesji tj. od dnia 23 października 2012r. oraz kwota 5409,54 zł stanowiąca odsetki oraz opłaty dodatkowe wyliczone przez cedenta od kwoty kapitału głównego niespłaconego zadłużenia na dzień, w którym wierzytelność została stwierdzona w zawiadomieniu cesji tj. 22 października 2012 r., na podstawie umowy łączącej pozwaną z Bankiem, od której powód wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W dniu 9 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej M. W. na rzecz powoda A. (...) z siedzibą w W. kwotę 13264,23 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi: od kwoty 7854,69 zł od dnia 23 października 2013r. od dnia zapłaty i od kwoty 5409,54 zł od dnia 26 lutego 2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2570,32 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (nakaz k. 8 akt).

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty (postanowienie k. 12 akt).

W dniu 11 lipca 2014 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wpłynął sprzeciw M. W. od nakazu zapłaty. W sprzeciwie pozwana wskazała, że wierzytelność nie istniała, a jeśli nawet rzeczywiście istniała to uległa przedawnieniu (sprzeciw k. 19-20 akt).

Postanowieniem z dnia 3 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie uchylił postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 9 kwietnia 2013r., a następnie postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2015 r. stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu, utratę mocy nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania według właściwości (postanowienia k. 44, 55 akt).

Po skierowaniu sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym pełnomocnik powoda – radca prawny J. M. - nie zmienił żądania pozwu: wnosił o zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej M. W. kwoty 13264,23 zł z odsetkami ustawowymi: liczonymi od kwoty 7854,69 zł od dnia 23 października 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 5409,54 zł od dnia 26 lutego 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

W uzupełnieniu pozwu pełnomocnik powoda dołączył do pozwu kserokopie dokumentów stanowiących podstawę dochodzonego roszczenia: odpis z KRS, kserokopie: umowy zawartej przez pozwaną z Bankiem, wypowiedzenia umowy oraz umowę cesji wierzytelności.

Pozwana M. W. nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia ani faktu, iż dotychczas należności nie spłaciła. Pozwana wyjaśniła, że należności nie spłaciła gdyż roszczenie jest przedawnione (sprzeciw k.117 akt).

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 6 listopada 2015 r. odnosząc się do zgłoszonego przez pozwaną zarzutu przedawnienia wskazał, iż roszczenie nie jest przedawnione, gdyż doszło do przerwania przedawnienia, ze względu na dochodzenie roszczenia przez Bank przed Sądem (pismo k. 126-128 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2007 r. M. W. zawarła z (...) Bank S.A. umowę o kartę kredytową. Umowa była zawarta na okres ważności karty (dowód: kserokopia umowy k. 87-90 akt).

W dniu 31 grudnia 2009 r. nastąpiło w trybie art. 492§1 pkt 1 k.s.h. połączenie (...) Bank S.A. z Bankiem (...) S.A. poprzez przejęcie całego majątku G. M. Bank przez Bank (...) S.A. Bank S.A. utracił zdolność prawną, a jego następcą stał się Bank (...) S.A. (dowód: odpis KRS k. 98-111 akt).

Z powodu nie dotrzymania warunków umowy, Bank (...) S.A. stwierdził wymagalność roszczenia i w dniu 17 stycznia 2010r. wystawił przeciwko M. W. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 8800,38 zł, na którą składały się: należność z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 7854,69 zł oraz odsetki liczone do dnia wystawienia tytułu egzekucyjnego. W dniu 22 stycznia 2010 r. Bank (...) S.A. wystąpił do tutejszego Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...). Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2010r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił wniosek i nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Tytuł wykonawczy został doręczony Bankowi (...) S.A. w dniu 8 kwietnia 2010r. (dowód: wniosek k. 2, bankowi tytuł egzekucyjny k. 7, postanowienie k. 24-25 akt, potwierdzenie odbioru tytułu wykonawczego k. 29 akt I Co 205/10 tutejszego Sądu).

Należność nie została spłacona, dlatego Bank (...) S.A. w W. w dniu 22 października 2012 r. sprzedał wierzytelność A. (...) z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 6 listopada 2012 r., a następnie wezwana do zapłaty przez nowego wierzyciela pismem z dnia 30 listopada 2012r. (dowód: kserokopia umowy cesji k. 66-67, 76-85 akt oraz pismo k. 65 akt i wezwanie k. 64 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwana nie udzieliła odpowiedzi i nie uiściła należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 26 lutego 2013 r. do spłaty pozostała kwota 13264,23 zł, na którą składają się: należność główna w kwocie 7854,69 zł stanowiąca kwotę należną z tytułu niespłaconego kapitału zadłużenia, od której należą się odsetki od dnia następnego po dniu, w którym wierzytelność została stwierdzona w zawiadomieniu cesji tj. od dnia 23 października 2012r. oraz kwota 5409,54 zł stanowiąca odsetki oraz opłaty dodatkowe wyliczone przez cedenta od kwoty kapitału głównego niespłaconego zadłużenia na dzień, w którym wierzytelność została stwierdzona w zawiadomieniu cesji tj. 22 października 2012 r., na podstawie umowy łączącej pozwaną z Bankiem (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy I Co 205/10 tutejszego Sądu oraz dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, a w szczególności: pozwu k. 3-7, 59-61 akt, sprzeciwu k. 19-20, 117-119 akt, opisu KRS k. 93-113 akt, kserokopii: wyciągu z rejestru k. 73-75 akt, umowy kredytu k. 87-92 akt, umowy sprzedaży wierzytelności k. 66-67, 76-85 akt, zawiadomienia o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty k. 64-65 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Pozwana w sprzeciwie nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, podniosła jedynie zarzut przedawnienia roszczenia.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt ich istnienia wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej od Banku (...) S.A. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią

(przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Do akt sprawy została dołączona kserokopia umowy o wydanie karty kredytowej zawartej przez M. W. z (...) Bank S.A. oraz kserokopia umowy przelewu zawarta pomiędzy następcą prawnym G. M. Bank – Bankiem (...) S.A. a A. (...) z siedzibą w W.. Z dokumentu dotyczącego umowy przelewu wierzytelności wynika jednoznacznie, że powód nabył od Banku (...) S.A. wierzytelność dochodzoną pozwem. Wskazano w nim zarówno strony, jak i przedmiot umowy przelewu wierzytelności, opatrzone podpisami osób reprezentujących zbywcę i nabywcę wierzytelności. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r. , sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta. W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 16 kwietnia 2007 r. M. W. zawarła umowę o kartę kredytową z Bankiem (...) S.A., którego następcą prawnym jest Bank (...) S.A.. Z powodu nie dotrzymania warunków umowy, Bank (...) S.A. stwierdził wymagalność roszczenia i w dniu 17 stycznia 2010r. wystawił przeciwko M. W. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na kwotę 8800,38 zł, na którą składały się: należność z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 7854,69 zł oraz odsetki liczone do dnia wystawienia tytułu egzekucyjnego. W dniu 22 stycznia 2010 r. Bank (...) S.A. wystąpił do tutejszego Sądu o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...). Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2010r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił wniosek i nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Tytuł wykonawczy został doręczony Bankowi (...) S.A. w dniu 8 kwietnia 2010r. Należność nie została spłacona dlatego Bank (...) S.A. w dniu 22 października 2012 r. przelał dług na A. (...) z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwana została zawiadomiona pismem z dnia 6 listopada 2013 r. Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty, na którą został wystawiony tytuł bankowy. Pozwana jedynie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Jednakże zarzut przedawnienia roszczenia okazał się chybiony. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Trzyletni ogólny termin przedawnienia odnosi się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponieważ w niniejszej sprawie jedną ze stron był podmiot prowadzący działalność gospodarczą, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia. W myśl art. 123. § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem

powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Jako przykład czynności procesowych, przerywających bieg przedawnienia, wskazuje się m.in. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności sądowemu lub pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, Lex nr 284135), także nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58).

W niniejszej sprawie Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny w stosunku do pozwanej. Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2010 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie temu tytułowi egzekucyjnemu nadał klauzulę wykonalności. Tytuł egzekucyjny został doręczony wierzycielowi w dniu 8 kwietnia 2010r. Tym samym doszło do przerwania biegu przedawnienia i przedawnienie należy liczyć ponownie od dnia 8 kwietnia 2010r, gdyż bieg przedawnienia jest wstrzymany przez czas, gdy uprawniony nie może skutecznie działać.

Art. 124. § 1 k.c. przewiduje, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

W niniejszej sprawie pozew został złożony w dniu 26 lutego 2013 r. , co zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. przerwało bieg terminu przedawnienia, a mając na uwadze art. 112 k.c. i fakt doręczenia wierzycielowi przez Sąd klauzuli wykonalności w dniu 8 kwietnia 2010r., pozew w niniejszej sprawie złożony został w dniu, gdy jeszcze mogło być dochodzone roszczenie na drodze sądowej. Zarzut przedawnienia roszczenia okazał się zatem chybiony.

Z art 6 kc wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie została przedstawiona przez powoda umowa, której prawdziwości oraz rzetelności pozwana nie kwestionowała. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwana nie udowodniła, że zwolniła się z ciążącego na niej zobowiązania.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Jak wynika z art. 476 zd. 1 kc, dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Od 1 stycznia 2016 r. nastąpiła zmiana treści art. 481 kc.

Do dnia 1 stycznia 2016 r. art. 481 kc regulował następująco kwestię odsetek za opóźnienie

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia może zatem być określona przez strony w umowie albo też może wynikać z przepisów prawa (wyżej cytowany § 2). Granicę wysokość odsetek za opóźnienie wyznaczały przepisy o odsetkach maksymalnych, zawarte w art. 359 § 2¹ kc (obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.), który odpowiednio należało stosować. Zgodnie z jego brzmieniem - Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej (czyli. np. umowy) nie może w stosunku rocznym przekraczać 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). W razie zastrzeżenia w czynności prawnej stopy odsetek za opóźnienie wyższych niż odsetki

maksymalne wierzycielowi należały się odsetki maksymalne (art. 359 § 2¹ kc – obowiązującym do 1 stycznia 2016 r.). Organem, który określał wysokość odsetek ustawowych do dnia 1 stycznia 2016 r. była Rada Ministrów (art. 359 § 3 kc)

W dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), która znowelizowała m.in. przepisy dotyczące odsetek zarówno tych wynikających z art. 359 kc – odsetek kapitałowych, jak z art. 481 kc – odsetek za opóźnienie, zmieniającą sposób obliczania odsetek i ich wysokość.

Nowa treść art. 481 kc brzmi następująco -

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych . Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹ . Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2² . Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³ . Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴ . Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 56 cytowanej ustawy nowelizującej – Do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Powód wnosił o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 9 maja 2014 r. do dnia zapłaty. Biorąc pod uwagę wyżej opisane i cytowane przepisy (zarówno te przed 1 stycznia 2016 r., jak i te po 1 stycznia 2016 r.) Sąd zasądził odsetki ustawowe liczone od kwoty 525 zł od dnia 9 maja 2014 r. do dnia zapłaty, tj.

- od dnia 9 maja 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych – których wysokość odpowiadała żądaniu powoda - których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz

- od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych., których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.

Uwzględniając powyższe, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną kwotę wraz z odsetkami ustawowymi, zgodnie z żądaniem pozwu, o czym orzekł w pkt I wyroku.

Pozwana przegrała proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się: opłata sądowa, którą uiszczył powód w wysokości 166,00 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2400 zł, których wysokość wynika z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), 4,32 zł opłaty manipulacyjnej oraz 17,00 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 83 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 498 zł nieuiszczonej przez powoda opłaty.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)